

Arrest

nr. 266 551 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 november 2021.

Gelet op de beschikking van 24 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. WORONOFF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 22 april 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert in de bestreden beslissing:

“Wat betreft uw stelling dat u bij terugkeer naar Albanië geen woning heeft en dat u er geen inkomen heeft om de eventuele huur te betalen, dient te worden vastgesteld dat het hier problemen van socio-economische aard betreft die niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren (NPO, p. 9). Die laatste voorziet immers in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Albanië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook het feit dat dat u hier in België geïntegreerd bent, dat u hier werkt, dat er een Belgisch koppel voor jullie zorgt, dat ze een kamer voor uw kind gemaakt hebben en dat ze voor hem zorgen, motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming (NPO, p. 9). Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteit en nationaliteit worden in deze beslissing op geen enkel ogenblik betwist. Ook aan uw huwelijk met M. K. wordt in deze beslissing niet getwijfeld.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift summier naar voormelde vaststellingen zonder hierop op concrete wijze in te gaan, laat staan er een ander licht op te werpen, doch hij poneert: “Integendeel blijft er in geval van terugkeer in Albanië een risico voor hun leven, en dat is wel relevant.” waarna hij de ontwikkelde argumentatie uit het verzoekschrift in het kader van het verzoek om internationale bescherming van zijn echtgenote herneemt. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn echtgenote, mevrouw M. K. in het kader van haar verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden opgeworpen als de middelen die door zijn echtgenote worden aangehaald, aldus niet betwist.

Inzake zijn echtgenote (zaak nr. 260.879) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 22 april 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]"

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

In de mate dat verzoekster hierop kritiek uit, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)).

Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de verzoeker toe om duidelijk en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoekster. Zij dient de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Verzoekster blijft hier echter in gebreke vermits zij zich louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift de vaststellingen van de commissaris-generaal summier herhaalt en deze tracht te verschonen door haar verklaringen, eveneens op summiere wijze, te herhalen en door algemene beweringen te uiten. Zij slaagt er echter niet in hiermee de pertinente en concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen. De commissaris-generaal wijst er vooreerst op goede gronden op dat het feit dat verzoekster gedurende een jaar in België verbleef zonder om internationale bescherming te verzoeken, een houding is die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade en dat dit gedrag dan ook in ernstige mate de door haar voorgehouden vrees relativeert. De commissaris-generaal stelt verder met verwijzing naar de verklaringen van verzoekster eveneens op goede gronden onder meer vast dat de ernst van haar vrees ook verder in twijfel dient getrokken te worden omwille van haar gedrag voor zij in België aankwam, dat verzoekster en haar echtgenoot herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft het conflict waarin hun families zouden verwickeld zijn, evenals dat zij tegenstrijdige en vage verklaringen aflegden over de reden waarom een conflict tussen hun families ontstond.

Aangaande de pesterijen, het verspreiden van roddels en de problemen met verzoeksters schoonfamilie motiveert de commissaris-generaal: "Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat het door u aangehaalde pestgedrag van uw schoonfamilie – ze verspreidden roddels over u en u mocht ondanks uw huwelijk met hun zoon het huis niet binnen – onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De problemen met uw schoonfamilie beperkten zich immers sinds 2012 tot en met uw finale vertrek uit Albanië louter tot mondelinge verwijten. Uw schoonvader stelde weliswaar in 2018 dat jullie zolang hij leefde nooit samen en gelukkig zouden zijn, wat u als een bedreiging interpreteerde (NPO, p. 8). U slaagde er echter niet in om te concretiseren waarom het hier volgens u om een bedreiging ging (NPO, p. 8). U stelde verder ook dat u voor uw huwelijk gebeld werd vanop een onbekend nummer, waarbij u door onbekenden beledigd werd (NPO, p. 9). Uw stelling dat uw schoonvader hiervoor verantwoordelijk was, is echter louter een vermoeden van uw kant dat u niet kan staven met concrete argumenten (NPO, p. 9). U bracht geen enkele objectieve en concrete aanwijzing aan dat de problemen met uw schoonvader in de toekomst een ander, i.e. erger, karakter zouden krijgen. U gaf in tegendeel zelf aan dat uw schoonvader niet in staat is om u te vermoorden (NPO, p. 9). Bovendien maakte uw echtgenoot, toen hem gevraagd werd of jullie behalve het feit dat u niet in zijn huis mag wonen ooit concrete problemen met zijn vader hadden gekend, geen gewag van bedreigingen (NPO ST, p. 11). Volgens uw echtgenoot hadden hij en zijn vader enkel hard met elkaar gediscussieerd (NPO ST, p. 11). De vaststelling dat uw echtgenoot de hierboven vermelde bedreigingen niet spontaan aanhaalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, relateert eens te meer de ernst van uw vrees voor uw schoonvader.

U gaf daarnaast aan te vrezen dat er bij terugkeer naar Albanië over u zal geroddeld worden. U stelde in dit verband dat zowel uw neef Leonard en zijn echtgenote als uw collega's in het naaiatelier waar u werkte u scheef bekeken en neerbuigende opmerkingen maakten over uw mentale gezondheid (NPO, p. 7 en p. 10). Deze vrees wordt echter in ernstige mate ondermijnd door uw houding in Albanië. Zo stemt het tot nadenken dat u en uw echtgenoot op geen enkel moment overwogen om omwille van deze roddels naar een andere regio in Albanië te verhuizen (NPO, p. 14). Uw echtgenoot stelde in dit verband dat er in Tirana ook over u geroddeld zou worden (NPO ST, p. 10). Erop gewezen dat de mensen in Tirana uw verleden niet kennen en er dus ook niet over uw zelfmoordpoging zouden kunnen roddelen, kwam hij echtgenoot niet verder dan te stellen dat u zich heel goed voelt in België en om die reden niet wil terugkeren naar Albanië (NPO ST, p. 10). Uzelf stelde, gevraagd waarom jullie nooit naar een andere regio in Albanië verhuisden, dat jullie elders geen woonst of vast werk hadden, wat bezwaarlijk als een afdoende argument beschouwd kan worden aangezien dit ook in België niet het geval was voor jullie vertrek (NPO, p. 14). De vaststelling dat jullie geen enkele ernstige poging ondernamen om elders in Albanië een leven op te bouwen, ondermijnt de ernst van jullie vrees omwille van deze roddels niet naar Albanië te kunnen terugkeren.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat deze roddels louter een probleem van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard betreffen dat geen verband houdt met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Bovendien is het vooruitzicht dat er over u geroddeld zal worden omwille van de zelfmoordpoging die u in het verleden ondernam ook onvoldoende ernstig om gelijkgesteld worden met een vrees voor vervolging of ernstige schade."

Door op algemene wijze onder meer te stellen dat men weet dat in Albanië woorden veel waarde hebben, harde discussies een moord tot gevolg kunnen hebben, zij bij terugkeer zou worden geconfronteerd met het behoren tot een sociale groep en de roddels die ervan uitgaan, kan verzoekster niet overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier. Met haar algemeen betoog waarin zij voornamelijk herhaalt, poogt te verschonen en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal selectief leest en bekritiseert waarbij zij algemene standpunten inneemt betreffende de situatie en de visie in Albanië, slaagt zij er niet in de gefundeerde en gedetailleerde vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen, laat staan dat zij erin slaagt deze te weerleggen.

4.2. De Raad wijst er verder op dat wordt vastgesteld dat verzoekster hoe dan ook geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen - of bij een eventueel voorkomen van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het

lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Samen met de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft.

De commissaris-generaal stelt in casu vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. Zowel uzelf als uw echtgenoot gaven immers aan dat u nooit een klacht tegen uw schoonouders indiende bij de Albanese politie (NPO, p. 8 en NPO ST, p. 9). Ook toen u door onbekenden gebeld en telefonisch beledigd werd, diende u geen klacht in bij de politie (NPO, p. 9 en p. 10). In dit verband kan ook nog opgemerkt worden dat uw moeder, toen zij na uw zelfmoordpoging ondervraagd werd door de politie, naliet om te vermelden dat u problemen kende met uw schoonouders (NPO, p. 12). U verklaarde uw nalaten om naar de politie te stappen door te stellen dat u rekening hield met de algemene opinie van de mensen. Dat u niet wilde dat er over u zou geroddeld worden, volstaat echter niet om uw nalaten te verklaren (NPO, p. 8). Ook uw stelling dat u op de Albanese televisie had gezien dat de politie vrouwen uitlacht wanneer zij klacht wilden indienen tegen geweld, impliceert niet dat hetzelfde zou gebeuren wanneer u klacht zou indienen (NPO, p. 12). Alvorens de nationale autoriteiten u bescherming kunnen verlenen in verband met uw problemen, is het immers noodzakelijk dat zij hiervan eerst op de hoogte gesteld worden.

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat ook wat betreft de roddels waarvan u in Albanië

slachtoffer was, bezwaarlijk kan gesteld worden dat u, zelfs als deze problemen voldoende zwaarwichtig zouden zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (quod non), alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. U stelde weliswaar dat uw vader in 2017 een klacht indiende bij de politie tegen uw neef L. omdat hij had gezegd dat u gek was naar aanleiding van uw zelfmoordpoging en dat u niet tevreden was over het politieoptreden na dit voorval (NPO, p. 10). U slaagde er echter niet in om deze bewering te concretiseren. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het hier louter gaat om een blote bewering van uw kant die u niet kon staven met documenten (NPO, p. 10). Het stemt verder ook tot nadenken dat uw echtgenoot, gevraagd of u ooit een klacht had ingediend tegen de roddels die over u de ronde deden, antwoordde dat dit niet het geval was (NPO ST, p. 9). De vaststelling dat uw echtgenoot deze klacht tegen uw neef niet spontaan vermeldde, terwijl u hem naar eigen zeggen wel over deze klacht had verteld (NPO, p. 12), ondermijnt de geloofwaardigheid. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de politie na de klacht van uw vader ter plaatse kwam om te bemiddelen, dat ze een proces-verbaal opmaakten en dat ze uw neef opdroegen om u met rust te laten. Sindsdien heeft u geen contact meer met die kant van de familie (NPO, p. 11). Uit uw verklaringen kan dan ook allerminst afgeleid worden dat de politie zich naar aanleiding van deze klacht niet van haar taak zou hebben gekweten.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uzelf, behalve de klacht die uw vader tegen uw neef indiende, op geen enkel moment een klacht indiende tegen de roddels waarvan u het slachtoffer was in Albanië (NPO, p. 11). Uw verklaring dat u niet wist dat het mogelijk was om omwille van structureel pestgedrag een klacht in te dienen, kan niet weerhouden worden. U gaf immers zelf aan dat er reeds sinds 2019 meer en meer over structureel pestgedrag werd gesproken in Albanië (NPO, p. 11 en p. 12). Gevraagd waarom u in dat geval geen klacht indiende toen u van september tot december 2019 in Albanië verbleef, kwam u niet verder dan te stellen dat u niet in Albanië wilde wonen en leven (NPO, p. 12). Dit soort ontwijkende antwoorden volstaan niet om te verklaren waarom u geen bescherming zocht voor uw problemen in Albanië zelf.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u alle mogelijkheden tot

nationale bescherming hebt uitgeput en dat u niet zou kunnen rekenen op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten.” (eigen onderlijning).

Verzoekster beperkt zich opnieuw tot het uiten van algemene beweringen waarmee zij er niet in slaagt de concrete vaststellingen te weerleggen. Eveneens geeft zij slechts een selectieve lezing van de motieven waar zij zich toespitst op de klacht ingediend tegen haar neef. Gelet op voormelde motieven kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat een reactie van de autoriteiten of politie afwezig was en dit doet geloven dat de nationale autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, noch dat uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat “de politie zich naar aanleiding van deze klacht niet van haar kant zou hebben gekweten” zoals zij stelt in haar verzoekschrift.

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, en hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie. De Raad voegt nog toe dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie of het feit dat zij een vrouw is, noch kan zij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming of het op algemene wijze poneren dat hervormingen nog steeds nodig zijn. Hoe dan ook berust het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming te (trachten te) bekomen vanwege de Albanese autoriteiten. Verzoekster tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

4.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar echtgenote M. K.. worden aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar echtgenote wordt bij arrest nr. 266 550 van 12 januari 2022 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 22 april 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

In de mate dat verzoekster hierop kritiek uit, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)).

Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de verzoeker toe om duidelijk en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een

reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoekster. Zij dient de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Verzoekster blijft hier echter in gebreke vermits zij zich louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift de vaststellingen van de commissaris-generaal summier herhaalt en deze tracht te verschonen door haar verklaringen, eveneens op summiere wijze, te herhalen en door algemene beweringen te uiten. Zij slaagt er echter niet in hiermee de pertinente en concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen. De commissaris-generaal wijst er vooreerst op goede gronden op dat het feit dat verzoekster gedurende een jaar in België verbleef zonder om internationale bescherming te verzoeken, een houding is die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade en dat dit gedrag dan ook in ernstige mate de door haar voorgehouden vrees relativeert. De commissaris-generaal stelt verder met verwijzing naar de verklaringen van verzoekster eveneens op goede gronden onder meer vast dat de ernst van haar vrees ook verder in twijfel dient getrokken te worden omwille van haar gedrag voor zij in België aankwam, dat verzoekster en haar echtgenoot herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft het conflict waarin hun families zouden verwickeld zijn, evenals dat zij tegenstrijdige en vage verklaringen aflegden over de reden waarom een conflict tussen hun families ontstond.

Aangaande de pesterijen, het verspreiden van roddels en de problemen met verzoeksters schoonfamilie motiveert de commissaris-generaal: "Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat het door u aangehaalde pestgedrag van uw schoonfamilie – ze verspreidden roddels over u en u mocht ondanks uw huwelijk met hun zoon het huis niet binnen – onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De problemen met uw schoonfamilie beperkten zich immers sinds 2012 tot en met uw finale vertrek uit Albanië louter tot mondelinge verwijten. Uw schoonvader stelde weliswaar in 2018 dat jullie zolang hij leefde nooit samen en gelukkig zouden zijn, wat u als een bedreiging interpreteerde (NPO, p. 8). U slaagde er echter niet in om te concretiseren waarom het hier volgens u om een bedreiging ging (NPO, p. 8). U stelde verder ook dat u voor uw huwelijk gebeld werd vanop een onbekend nummer, waarbij u door onbekenden beledigd werd (NPO, p. 9). Uw stelling dat uw schoonvader hiervoor verantwoordelijk was, is echter louter een vermoeden van uw kant dat u niet kan staven met concrete argumenten (NPO, p. 9). U bracht geen enkele objectieve en concrete aanwijzing aan dat de problemen met uw schoonvader in de toekomst een ander, i.e. erger, karakter zouden krijgen. U gaf in tegendeel zelf aan dat uw schoonvader niet in staat is om u te vermoorden (NPO, p. 9). Bovendien maakte uw echtgenoot, toen hem gevraagd werd of jullie behalve het feit dat u niet in zijn huis mag wonen ooit concrete problemen met zijn vader hadden gekend, geen gewag van bedreigingen (NPO ST, p. 11). Volgens uw echtgenoot hadden hij en zijn vader enkel hard met elkaar gediscussieerd (NPO ST, p. 11). De vaststelling dat uw echtgenoot de hierboven vermelde bedreigingen niet spontaan aanhaalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, relativeert eens te meer de ernst van uw vrees voor uw schoonvader.

U gaf daarnaast aan te vrezen dat er bij terugkeer naar Albanië over u zal geroddeld worden. U stelde in dit verband dat zowel uw neef Leonard en zijn echtgenote als uw collega's in het naaiatelier waar u werkte u scheef bekeken en neerbuigende opmerkingen maakten over uw mentale gezondheid (NPO, p. 7 en p. 10). Deze vrees wordt echter in ernstige mate ondermijnd door uw houding in Albanië. Zo

stemt het tot nadenken dat u en uw echtgenoot op geen enkel moment overwogen om omwille van deze roddels naar een andere regio in Albanië te verhuizen (NPO, p. 14). Uw echtgenoot stelde in dit verband dat er in Tirana ook over u geroddeld zou worden (NPO ST, p. 10). Erop gewezen dat de mensen in Tirana uw verleden niet kennen en er dus ook niet over uw zelfmoordpoging zouden kunnen roddelen, kwam hij echtgenoot niet verder dan te stellen dat u zich heel goed voelt in België en om die reden niet wil terugkeren naar Albanië (NPO ST, p. 10). Uzelf stelde, gevraagd waarom jullie nooit naar een andere regio in Albanië verhuisden, dat jullie elders geen woonst of vast werk hadden, wat bezwaarlijk als een afdoende argument beschouwd kan worden aangezien dit ook in België niet het geval was voor jullie vertrek (NPO, p. 14). De vaststelling dat jullie geen enkele ernstige poging ondernamen om elders in Albanië een leven op te bouwen, ondermijnt de ernst van jullie vrees omwille van deze roddels niet naar Albanië te kunnen terugkeren.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat deze roddels louter een probleem van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard betreffen dat geen verband houdt met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Bovendien is het vooruitzicht dat er over u geroddeld zal worden omwille van de zelfmoordpoging die u in het verleden ondernam ook onvoldoende ernstig om gelijkgesteld worden met een vrees voor vervolging of ernstige schade.”

Door op algemene wijze onder meer te stellen dat men weet dat in Albanië woorden veel waarde hebben, harde discussies een moord tot gevolg kunnen hebben, zij bij terugkeer zou worden geconfronteerd met het behoren tot een sociale groep en de roddels die ervan uitgaan, kan verzoekster niet overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier. Met haar algemeen betoog waarin zij voornamelijk herhaalt, poogt te verschonen en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal selectief leest en bekritiseert waarbij zij algemene standpunten inneemt betreffende de situatie en de visie in Albanië, slaagt zij er niet in de gefundeerde en gedetailleerde vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen, laat staan dat zij erin slaagt deze te weerleggen.

4.2. De Raad wijst er verder op dat wordt vastgesteld dat verzoekster hoe dan ook geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen - of bij een eventueel voorkomen van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Samen met de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft.

De commissaris-generaal stelt in casu vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. Zowel uzelf als uw echtgenoot gaven immers aan dat u nooit een klacht tegen uw schoonouders indiende bij de Albanese politie (NPO, p. 8 en NPO ST, p. 9). Ook toen u door onbekenden gebeld en telefonisch beledigd werd, diende u geen klacht in bij de politie (NPO, p. 9 en p. 10). In dit verband kan ook nog opgemerkt worden dat uw moeder, toen zij na uw zelfmoordpoging ondervraagd werd door de politie, naliet om te vermelden dat u problemen kende met uw schoonouders (NPO, p. 12). U verklaarde uw nalaten om naar de politie te stappen door te stellen dat u rekening hield met de algemene opinie van de mensen. Dat u niet wilde dat er over u zou geroddeld worden, volstaat echter niet om uw nalaten te verklaren (NPO, p. 8). Ook uw stelling dat u op de Albanese televisie had gezien dat de politie vrouwen uitlacht wanneer zij klacht wilden indienen tegen geweld, impliceert niet dat hetzelfde zou gebeuren wanneer u klacht zou indienen (NPO, p. 12). Alvorens de nationale autoriteiten u bescherming kunnen verlenen in verband met uw problemen, is het immers noodzakelijk dat zij hiervan eerst op de hoogte gesteld worden.

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat ook wat betreft de roddels waarvan u in Albanië slachtoffer was, bezwaarlijk kan gesteld worden dat u, zelfs als deze problemen voldoende zwaarwichtig zouden zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (quod non), alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. U stelde weliswaar dat uw vader in 2017 een klacht

indiende bij de politie tegen uw neef L. omdat hij had gezegd dat u gek was naar aanleiding van uw zelfmoordpoging en dat u niet tevreden was over het politieoptreden na dit voorval (NPO, p. 10). U slaagde er echter niet in om deze bewering te concretiseren. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het hier louter gaat om een blote bewering van uw kant die u niet kon staven met documenten (NPO, p. 10). Het stemt verder ook tot nadenken dat uw echtgenoot, gevraagd of u ooit een klacht had ingediend tegen de roddels die over u de ronde deden, antwoordde dat dit niet het geval was (NPO ST, p. 9). De vaststelling dat uw echtgenoot deze klacht tegen uw neef niet spontaan vermeldde, terwijl u hem naar eigen zeggen wel over deze klacht had verteld (NPO, p. 12), ondermijnt de geloofwaardigheid. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de politie na de klacht van uw vader ter plaatse kwam om te bemiddelen, dat ze een proces-verbaal opmaakten en dat ze uw neef opdroegen om u met rust te laten. Sindsdien heeft u geen contact meer met die kant van de familie (NPO, p. 11). Uit uw verklaringen kan dan ook allerm minst afgeleid worden dat de politie zich naar aanleiding van deze klacht niet van haar taak zou hebben gekweten.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uzelf, behalve de klacht die uw vader tegen uw neef indiende, op geen enkel moment een klacht indiende tegen de roddels waarvan u het slachtoffer was in Albanië (NPO, p. 11). Uw verklaring dat u niet wist dat het mogelijk was om omwille van structureel pestgedrag een klacht in te dienen, kan niet weerhouden worden. U gaf immers zelf aan dat er reeds sinds 2019 meer en meer over structureel pestgedrag werd gesproken in Albanië (NPO, p. 11 en p. 12). Gevraagd waarom u in dat geval geen klacht indiende toen u van september tot december 2019 in Albanië verbleef, kwam u niet verder dan te stellen dat u niet in Albanië wilde wonen en leven (NPO, p. 12). Dit soort ontwijkende antwoorden volstaan niet om te verklaren waarom u geen bescherming zocht voor uw problemen in Albanië zelf.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u alle mogelijkheden tot nationale bescherming hebt uitgeput en dat u niet zou kunnen rekenen op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten.” (eigen onderlijning).

Verzoekster beperkt zich opnieuw tot het uiten van algemene beweringen waarmee zij er niet in slaagt de concrete vaststellingen te weerleggen. Eveneens geeft zij slechts een selectieve lezing van de motieven waar zij zich toespitst op de klacht ingediend tegen haar neef. Gelet op voormelde motieven kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat een reactie van de autoriteiten of politie afwezig was en dit doet geloven dat de nationale autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, noch dat uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat “de politie zich naar aanleiding van deze klacht niet van haar kant zou hebben gekweten” zoals zij stelt in haar verzoekschrift.

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, en hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie. De Raad voegt nog toe dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie of het feit dat zij een vrouw is, noch kan zij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming of het op algemene wijze poneren dat hervormingen nog steeds nodig zijn. Hoe dan ook berust het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming te (trachten te) bekomen vanwege de Albanese autoriteiten. Verzoekster tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

4.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat haar situatie zorgwekkend is en zij nog altijd problemen kent in Albanië. Zij wijst erop dat er geen positieve elementen zijn maar dat de situatie hetzelfde is als het verleden. Zij meent dat bescherming niet mogelijk is en vraagt dan ook om beschermd te worden in België.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat waar de verzoekende partij een louter algemeen betoog voert waarin zij stelt dat haar situatie zorgwekkend is, dat zij nog altijd problemen kent in Albanië en zij erop wijst dat er geen positieve elementen zijn maar dat de situatie hetzelfde is als het verleden, zij geen concrete argumenten formuleert, laat staan dat zij haar betoog afdoende in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking. De verzoekende partij laat met het aanvoeren van voormelde algemene verzuchtingen na een concreet antwoord te bieden op de gronden van voormelde beschikking en slaagt er dan ook niet in de concrete vaststellingen in voormelde beschikking te weerleggen. De Raad beklemtoont verder, eveneens in het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting dat bescherming niet mogelijk is en haar vraag om dan ook beschermd te worden in België, tevens dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. Uit de bestreden beslissing en voormelde beschikking blijkt echter dat de verzoekende partij hoe dan ook geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen - of bij een eventueel voorkomen van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen

dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in de voornoemde beschikking. De verzoekende partij gaat hier niet op concrete wijze op in, laat staan dat zij erin slaagt deze in een ander daglicht te plaatsen. Kortom, de verzoekende partij toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij er niet in slaagt elementen aan te brengen die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven. De verzoekende partij brengt geen concrete en dienstige argumenten bij die een ander licht werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS